

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 523/2016
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Л., због кривичног дела у саизвршилаштву разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. В.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К бр. 225/15 од 06.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 19/16 од 17.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адв. В.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К бр. 225/15 од 06.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 19/16 од 17.02.2016. године у односу на повреду члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 5К бр. 225/15 од 06.11.2015. године окривљени Д.Л. и С.Р. оглашени су кривим због кривичног дела у саизвршилаштву разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то окривљени Д.Л. на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато и време проведено у притвору почев од 15.05.2015. године до 29.05.2015. године, а окривљени С.Р. на казну затвора у трајању од две године у коју му је урачунато и време проведено у притвору почев од 15.05.2015. године па надаље. Истом пресудом према окривљеном С.Р. је на основу члана 83. КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана и одлучено да ће се иста извршити у Специјалној затворској болници у Београду и трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године. Време проведено у установи за лечење

окривљеном ће се урачунати у казну затвора. Окривљени су обавезани да солидарно на име накнаде штете оштећеном плате износ од 15.600,00 динара а окривљени Д.Л. да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 25.133,00 динара као и трошкове о чијој ће висини суд донети посебно решење у смислу члана 262. став 2. ЗКП као и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је окривљени С.Р. ослобођен од дужности да у целини накнади трошкове кривичног поступка на основу члана 264. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 19/16 од 17.02.2016. године, одбијене су као неосноване жалба окр. С.Р. и жалбе бранилаца окривљених Д.Л. и С.Р. а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К бр. 225/15 од 06.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 19/16 од 17.02.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Л., адв. В.Ђ., како је то у образложењу захтева наведено због повреде члана 45. став 5. Кривичног законика и повреде члана 485. став 4. у вези члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање уз наредбу да се главни претрес одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адв. В.Ђ., Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л., адв. В.Ђ., у односу на повреду члана 441. став 3. ЗКП, је неоснован.

Неосновано се у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л. указује на повреду члана 441. став 3. ЗКП, истицањем да је првостепени суд својом пресудом, а што је потврдио и апелациони суд као другостепени, на основу члана 258. став 4. ЗКП обавезао окривљеног Д.Л. да солидарно са окривљеним С.Р., оштећеном Ђ.С. на име накнаде штете плати износ од 15.600,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде уместо да оштећеном сагласно ставу 4. напред наведеног члана 258. ЗКП досуди имовинскоправни захтев у целини.

Одредбом члана 441. став 3. ЗКП, прописано је да се одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлука о одузимању имовине проистекле из кривичног дела може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Одредбом члана 258. став 4. прописано је да ће суд у пресуди којом окривљеног оглашава кривим или решењу о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења, овлашћеном лицу досудити имовинскоправни захтев у целини или делимично, а за вишак упутити на парнични поступак. Ако подаци поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење, суд ће овлашћено лице упутити да имовинскоправни захтев у целини може да остварује у парничном поступку.

Како је првостепени суд окривљене Д.Л. и С.Р. обавезао да оштећеном Ђ.С. солидарно исплате износ од 15.600,00 динара, који су критичном приликом од њега одузели, а све позивајући се на одредбу члана 258. став 4. ЗКП, то Врховни касациони суд указивање браниоца окривљеног о неприхватљивој формулацији првостепеног суда у том делу изреке, оцењује неоснованим, обзиром да се ради о обавези окривљених која проистиче из става 4. члана 258. ЗКП, а односи се у конкретном случају на досуђивање имовинскоправног захтева оштећеном.

Осим тога, наведену повреду члана 441. став 3. ЗКП бранилац окривљеног је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

С`тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, наводе браниоца окривљеног о учињеној повреди члана 441. став 3. ЗКП, оценио неоснованим.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Л. указује се и на повреду члана 45. став 5. Кривичног законика, наводима да суд није окривљеном у складу са наведеном одредбом одредио начин извршења казне затвора.

Међутим, одредбом члана 485. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, по снову повреде члана 45. став 5. Кривичног законика, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу оцењен као недозвољен.

С`тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду члана 441. став 3. ЗКП

сходно одредби члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одбио као неоснован, а у односу на повреду члана 45. став 5. Кривичног законика сходно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.